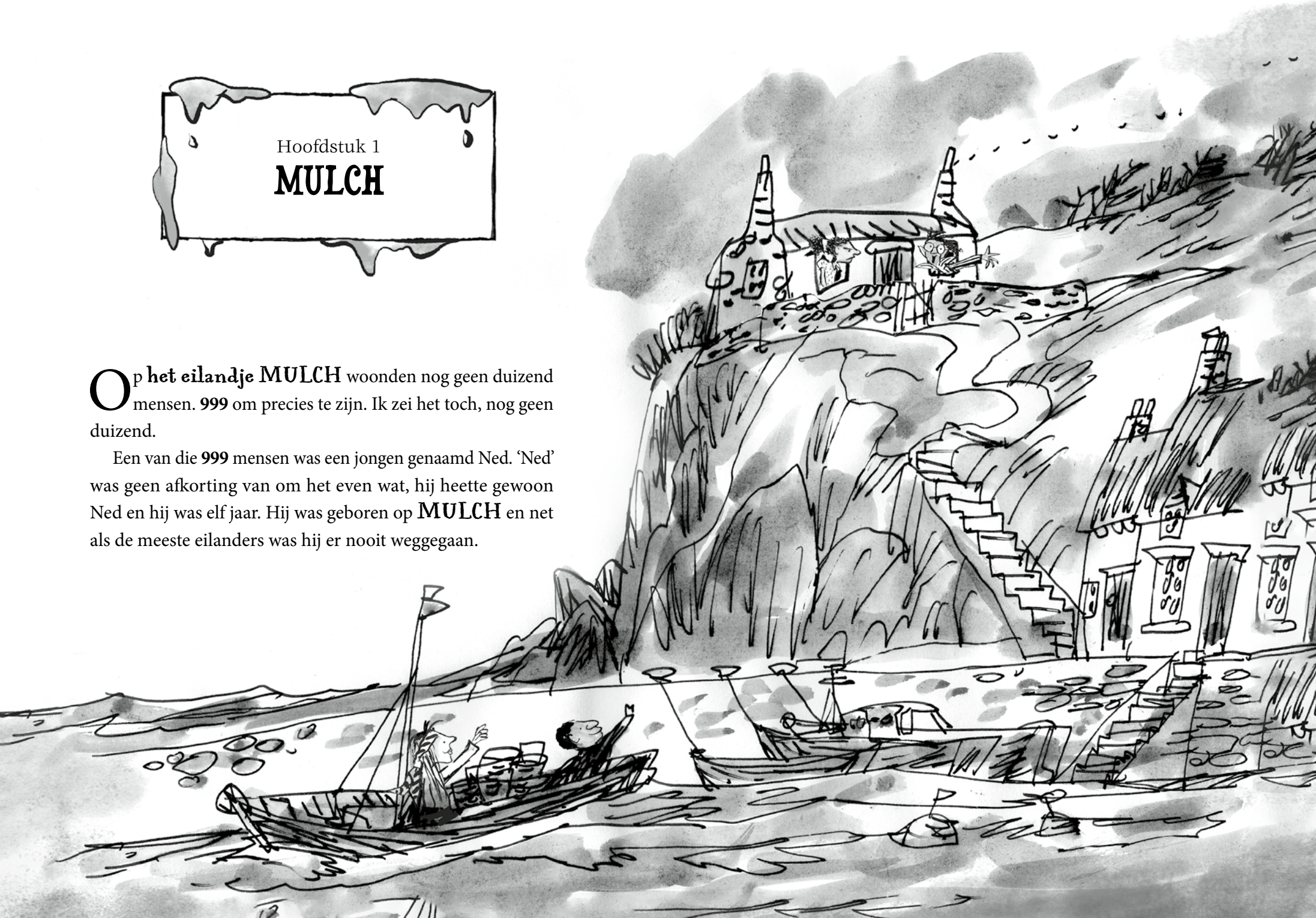

Hoofdstuk 1
MULCH

Op het eilandje **MULCH** woonden nog geen duizend mensen. 999 om precies te zijn. Ik zei het toch, nog geen duizend.

Een van die 999 mensen was een jongen genaamd Ned. 'Ned' was geen afkorting van om het even wat, hij heette gewoon Ned en hij was elf jaar. Hij was geboren op **MULCH** en net als de meeste eilanders was hij er nooit weggegaan.

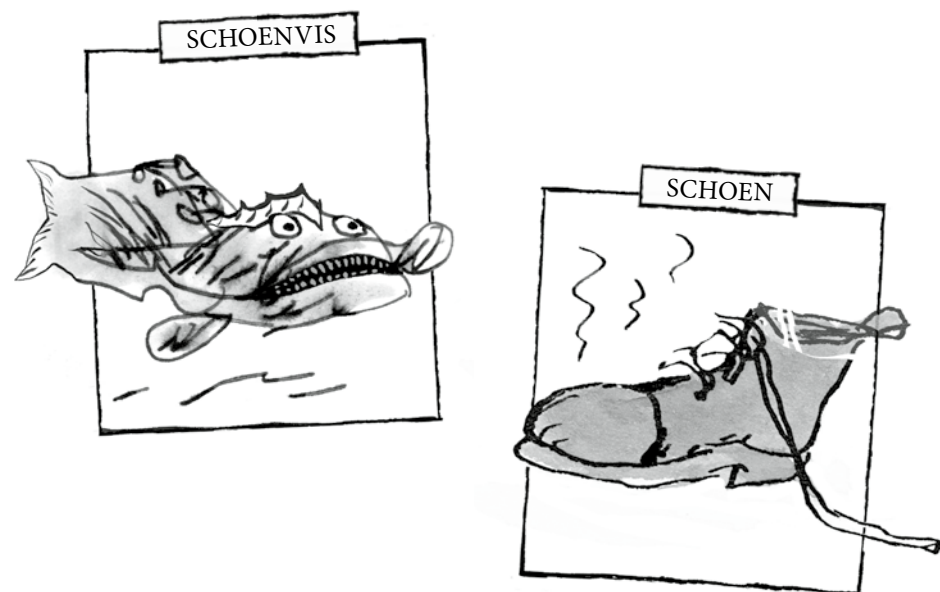
Het zou verkeerd zijn te zeggen dat Ned een gewone jongen was. Hij was niet G E W O O N, hij was **BUITENGEWOON**. Ned was geboren met benen die niet werkten. Hij kon helemaal niet lopen. Dus hij kreeg een gehavende oude, roestige rolstoel en leerde ermee rijden. Je zag de jongen vaak over het eiland razen en allerlei stunts uitvoeren en wheelies maken om zijn vrienden te plezieren.

riep hij als hij voorbijzoe fde.

Neds thuis was een verweerd oud huisje op het platteland. Het stond op de rand van een steile rots en keek uit over de woelige zee die het eiland omringde.

Van 's ochtends vroeg tot 's avonds laat waren Neds moeder en vader buitenshuis aan het werk. Zijn vader was visser en hij zat dus de hele dag op zijn boot. Neds moeder verkocht de vissen die zijn vader gevangen had op de markt. De enige vis die je rond **MULCH** kon vangen, was de schoenvis. Dat waren vissen in de vorm van schoenen.

Ze smaakten zelfs naar schoenen. En ze roken naar zweetvoeten. Maar hoe afschuwelijk ze ook smaakten, de eilandbewoners raakten er gewend aan. Ze hadden immers geen andere keuze.

Ik hoef je dan ook niet te vertellen dat Neds ouders echt naar vis **STONKEN**. Maar Ned zag of rook ze niet vaak, want ze waren altijd aan het werk.

De jongen zat altijd alleen thuis, samen met zijn oudere zus. Jemima was stikjaloers op Ned. Zij was wel de oudste, maar er werd alleen maar aandacht geschonken aan Ned.

Het meisje droeg leuke *fleurige* jurkjes en laarzen met **STALEN PUNTEN** en ze was niet bang om die te gebruiken.

Neds tante was de eigenares van **MULCH**. Ze was de veel oudere zus van zijn moeder en ze heette Greta Gretig. Hoog boven op een heuvel, uitkijkend over het hele eiland, prijkte **KASTEEL KATTENNEST**. In die enorme middeleeuwse vesting woonde de dame. On-eindig ver weg van het huisje van Ned en zijn gezin.

Greta Gretig woonde daar in haar eentje, zoals ze dat wilde. Haar enige gezelschap waren **101 katten**. Afschrikwekkende beesten waren dat ... Ze hield die bij zich om hatelijke kleine kinderen uit haar buurt te houden.

De dame had een hekel aan kinderen. Vooral aan haar arme neefje Ned. Nooit ofte nimmer deed ze iets om hem te helpen. Volgens haar verpestten kinderen **MULCH** met hun spelletjes, hun gekwebbel en – nog erger – hun vieze geur. Al moest tante Greta wel de laatste zijn om over een geur te klagen, want ze stonk altijd naar kattenpis.

Doordat **tante Greta** het hele eiland bezat, had ze macht over al wie daar woonde. Ze beloonde de volwassenen op **MULCH** die de kinderen net zo verafschuwden als zij.

Een van hen was **meneer Walter Toorn**, een enge oude klier.

Gretig had hem als directeur aangesteld van de enige school op het eiland, de **SCHOOL VOOR WALGELIJKE KINDEREN VAN MULCH**. Het enige wat Toorn leuk vond, was kinderen wegsturen van zijn school. En net als bij heel wat anderen was dat ook Neds lot geweest.

Er was één speelgoedwinkel op het eiland. Gretig

had die laten openen door de tweelingbroers **Edmund en Edmond Nijd**. Ze hadden de winkel **NIJDS SPEELHAL** genoemd, maar eigenlijk was

het alleen maar een dekmantel om kinderen te kunnen pesten. Tijdens zijn laatste bezoek had Ned er een hele nare ervaring gehad.

Een andere bewoner van **MULCH** was **madame Solenzio**

Laks. De dame was eigenlijk een pianolerares, maar ze was te lui om kinderen ook maar iets te leren. Laks was wel virtuoos in pesterijen. Ned had de pech een van haar leerlingen te zijn en toen hij durfde te klagen, brak de hel los.

Kapitein Trotsaard was een boze ex-militair die Gretig in dienst had geno-

men als parkwachter. De kapitein zorgde ervoor dat niemand ooit van het enige park van het eiland kon genieten. En zeker geen kleine mensen als Ned.

Ijsverkopers **Glen en Glenda Slokop** zorgden ervoor dat kinderen nooit een ijsje konden eten. Echt nooit. Het echtpaar *snorde* over het eiland met hun ijswagen, op zoek naar kinderen die ze konden bestellen. Ze namen hun zakcentjes

aan, en gingen er dan vandoor zonder hun een ijsje te geven. Als de Slokops niet op **MULCH** gewoond hadden, maar op welke plaats op de wereld dan ook, dan hadden ze al lang in de gevangenis opgesloten gezeten en was de sleutel van hun cel weggegooid. Maar Gretig genoot van hun afzetterij. Zelfs als ze het zakgeld van haar **eigen** neef Ned stalen.

Op **MULCH** woonden dus heel wat **verschrikkelijke** volwassenen. Maar op het eilandje woonde ook een kind dat misschien net zo slecht was.

En dat kind was familie van de arme Ned.

Het was zijn **ZUS**.